

את חיים המכונה חולחול הכרותי אך השנה, כאשר באו הגוזים לגזוז את 'עדר הצאן שלנו. וזה הדבר, אשר פעם בשנה בירח תמוז, בא לצאן יום גז. נדברו הרועים לגזוז את צאנם במשותף. מדוע יעמול כל גזוז לבדו, אם יתכן להתלכד? במלוכד נעשית העבודה יותר מהר, ובכלל — כאשר נפגשים הרועים, נעשה כבר שמה מאליה, הנה כיכין, ביום מן המימים בירח תמוז, שבו כל אדם נעשה קצת פולפול, נתאספו ובאו רועי הצאן בראשם -- חולחול. נתאספו ובאו כל רועי המשקים מירדן ועד גלבוע, מהם צעירים שפרצופם עודנו חלקלק, ומהם ותיקים שדיוקן פניהם דומה לשל כבשה מטומטמת, הנודדים שנים בעקבי הצאן וסוחטים עם ערב חלב שמונני מן הפסמות המטוננות, אך הללו כהללו — דעתם עודנה נתונה לנעונוי עכוז של נערות צעירות, לס' פור ציובאת וצלית טלאים בני-יומם על מדורות וגחלים, כמנהג רועים ביום הגז.

זה החולחול, הריהו בחור בשנית העמידה, המשותף, הריהו בחור בשנית העמידה,

בבן 30, פרצוף מגיונגי, בדרך שכל צבר הריהו במקצת גם גינגי, וכפי שיתברר להלן, חולחול זה הריהו מר' תיקי הנוער בתלאביב, הזוכר עדיין את הכרמים שהשתרעו על החולות מבית העלמין הנושן והלאה צפונה עד לירקון, ואת חולות הסיליקט הישן, ואת כל מורי "לבנים" ברחוב אהרדעם זכור יזכור, החל ב"אוקשו" המנהל, "אגרא" המורה לאנגלית, את שיף זיל, שהיה מתגלח בוקר בוקר ומופיע לבית הספר בהילוך צבאי כיאור לחייל ששרת בגדוד העברי ואת טומשו יבדל לחיים... הקי צור, חולחול הוא אחד משלנו, שאתה יכול להתלחף עמו וכרונות, תוך כדי גזיות הכבשה, ולספר לו — יען כי רק הוא יבין — על קיוסק העץ של ויטמן הצולע, וכי הגזוז של רובננקו היה לפנים הטוב בכל העיר, ועל טעמו של הפלאפל שמכר אותו תימני בעגלת תינוקות ליד תחנת "אגד" הישנה בש" דרות רוטשילד, ופתע תזכיר לו את בית-המרקחת בסנת נחלת-בימין אלנבי, בעוד החולות מכסים את המדרה, ואת השלט שהיה תלוי בחלון הראווה: "פה אפשר לשקול את השקל הציוני", וכי לפנים היינו מתרחצים מתחת לעמודי הקאזינו, בטרם היו חסקות וירקון וכי, הנה כזה הוא חולחול הגינגי, הזוכר הכל, ושהכל זוכרים אותו, חולחול מצ' כונת "שפאקי" — עד שהלך וקבר עש' מו בדין בין הכבשים מתחת להר הגל' בוע.

המעשה בחולחול מתחיל עוד בערב הקודם, שם בירדניה, וקרו הדברים כי חולחול קבל משה בחדרה של פנינה, היא פנינה רועי הצאן של ירדניה, ומרוב התרגשות, או שמא בשל שאר הדברים שקרו לו בו בלילה, כזאת או אחרת, חולחול השאיר במתכוון או שכה את נעליו בחדרה, ודוקא את נעלי המ' נוחה שלו, חומות הצבע וסוליות קרפ

על חולחול הגזוז שהתארך בחדרה של פנינה הרועה ועל זוג נעלי-קרפ שהשאיר — ענינים בגו.

הם מביטים בחולחול, וזה מחשה וגזוז את הטליות בזו אחר זו.

עד שירדה השמש מקו הצהרים מערבה, והגיעה העת ללכת לחדר האוכל, לטעוד את סעודת הגזו המפור-סמת.

במתכוון באנו במאוחר, שלא לעורר קנאה בלב אלה שבעל-כרחם הם מולי-עטים בתפריטי-צנע", כידה הטובה של הטבחית -- כלומר, פעמים שבבוע קציר צת סלומון, פעם קציצת קשואים ופעם אחרת קציצת גבינה, ועוד מיני תפריטי ויצ"ו כגון אלו, כאשר שוקדים ללמד בקורסי השול המפורסמים, באותו בנין בסמטת בית-השואבה, וכאשר מגישים מן הבשר — משבת לשבת — מספר נתחים וקדיקקים, אתה בולעם בטרם הספקת להיון עיניך במראם.

אלא הפעם — חברה, תאמינו! אי-נני בודה בדיות להרגיז את קיבתכם. מילא, יין וכירה קרה, עוגות ביצים צהבהבות ופריכות, מלפפון חמוץ. אולם אותם מגשים ענקיים, המשמשים כרגיל "לסדר" הפסח, המלאים וגדושים עד אפס מקום בשוקי טליות וצלעותיהן, מהם אפויים, ומהם צלויים ומטוגנים, הר מתגבה של שוקים וחזות וצלעות,

צלחות ממולאות לפני כל אוכל, ועד שאתה שולח ייך לתפוס בשוק שהוא כמחצית טלה, רכיך ופריך ואפוי וצלוי, משופר ומטוגן, ועל הכל אליות אפיות ומפולפלות בגמבא ופלפלין, ותערבות של כבד צלוי בבצל, מוח וסחול ושאר מאכלי קרביים — אשרי שראה ואשרי שטעם!

— אכול ושתה! אכול ושתה! בעי צם זו שאחה אוחו מתנקם אתה בצנע ובכל אלה המלעיסים אותך קציצות סלומון ודג פילה.

קשה לחזור לדיר, אל גזו הצאן, לא-חר שטלה ומחצה מעיק תוך כרסך.

להן, שכה את נעליו ובא אלינו בלע-דיהן.

הרועים הללו, מיד תדעו גליות מה דעתי עליהם ועל עסקיהם — עבודתם משעממת ומלאכתם מסריחה, וזלתי יום אחד בשנה, הוא יום הגז, שבו הריני מצטרף אליהם מפני כמה וכמה סיבות, אשר הנכבדה שבהן הריהי סעודת הגז.

לא עדיין אל תבקשו כי אספר לכם אודות זו הסעודה, כיון שעוד אספיק לספר, ועוד איך! והלואי והייתם זה כים לטעום, ולא רק לראות!

אלא שקודם לאותה סעודה היינו גזוזים זים בסככת הדיר, כל גזוז עוקר את כבשתו על השולחן, עוקר רגלי הכבשה וקושר ראשה בשרשרת לשלחן, ומכאן ואילך מתחילים המגוזים לצצק והגזה נפשלת והולכת עד שהכבשה יוצאת מתחת ידי הגזוז עירומה וצחה, גזוזה ומצומקת.

סתם אורח, הרואה לפניו כבשה וטליה, יעדיף את הטליה בשל נקיונה. כיון שכבשה צמרה מדובלת ועוקצים קוצניים דבוקים בו, ואילו צמר הטליה רך ומסולסל, — אלא שקשה לגזוז טליה, הו — עסק מיגע הוא, שכל נבון מש-תמט הימנו.

אכן חולחול, אי פעם, הבטיח לגזוז דוקא את הטליות, ומכאן ואילך כל פעם שנער הגוזים עוקר טליה, אומרים לו: "הב לחולחול את הטליה זו".

חולחול כבר יוצאת נשמתה, לאחר שגזו כעשרים טליות, ואולי מרה עליו נפשו בשל נעלי הקרפ ששכת בחדרה של פנינה? פנינה, זו הרועה הגאוה, שכל צעירי הרועים זוכרים לה את דמות שוקיה, חזות פניה ויפי חזה.

תוך כדי גזוזה, אומר חזאל מיוזע-אל: "הלואי והיו הנערות כולן ככבשה זו, שאתה משכיב אותה על גבה, עוקר רגליה ומניחה על השולחן, ואף שהיא מבעטת קצת ברגליה, היא נותנת לך בסופו של דבר לגזוז את צמרה".

עוד חזאל מפליג בתשבחות ותשר אות, והנה צצו הזאטוטים מן הגנון, כלקחת אפרוחים, ובראשם הגנת הס-מיניסיטיה.

מלאו את הדיר בקריאות ושאלות: "מה עושים לכבשים? ולמה? למה קושרים לכבשה את רגליה? ומדוע מספרים אותה במספרים?".

והגגנת, זו שאך יצאה מן הסמינר, כולה מולעטת בחזרת חינוך ופסיכר-לוגיה, כיון שחזאל פוצת פיו ומתחיל בהשוואות שלו, על הכבשה שמשכיבים אותה והיא נותנה, לעומת הנערות... היא ממחרת להסמיק ומסתלקת.

"יש בה שמץ מן היופי שבפנינה, לגגנת זו" — אומר חזאל, "בלי כל השואות! אינה מגיעה לקרסוליה".

גזו, ובכל זאת, שמץ בפרצוף ושמץ ברגלים. שאל את חולחול, שישן אצ-לה.

על-כל-פנים, עוד שעה אחת, והרועים ימשיכו במסעם הגזוי. "מה יהא על נעלי? אומר חולחול. "חבל על נעלי הקרפ". יצא הגזוז המארח להביא את הגיפ של המשק.

"חולחול שמע גינגי" — אומר לו חזאל — "אולי נתחלף, הנח לי ואסע לירדניה, אנכי אביא לך את נעליך מאצל פנינה".

— "ארבא" עונה חולחול, "לך וסע. אני מוותר על התענוג הגדול". -- "ואני על התענוג הזה עדין איני מוותר".

עברה כשעה עד שחזרו. נכנס חזאל לדיר, והנעלים אלו נעלי הקרפ של חולחול, אינן בידינו. "גזו, והיכן הנעלים?" שאל החול-חול. "האם מרוב התרגשות למראה של פנינה, שכחת לשאול על נעלי?"

האם מרוב התרגשות למראה של פנינה, שכחת אצלה את נעליך? "מה קה חזאל את חולחול.

"העיקר!" אומר חולחול. "העיקר, שפנינה אינה יודעת מכלום. היא אומרת: יבוא חולחול ויחפש את נעליו, אכן יש דברים בגו..."

"שתלך לה!" נהם חולחול. "ממ' ורמא! שתלך לה בעקבות הנעלים המשווקות שלי". וסופו של דבר, נסע חולחול, והש-איר את נעליו אצל פנינה. מדוע? — אינני יודע. דו הוא. אלא שיש דברים בגו, כאשר אמר חזאל.

ג'ני באה לפסטיב (המשך מעמוד 12)

זני טורל, הזמרת הגדולה והמפור-סמת, שבאה השבוע לארץ, תשתתף אף היא בפסטיבל המוסיקלי (מלבד הופעות אחרות שהיא תערוך עם התזמורת ולבדה). זני טורל שביקרה כאן לפני שנה הקסימה את מאזיניה ולא רבים זכו להצלחה כזאת. היא היתה הזמרת האורחת שהשיגה את היתא במספר הקונצרטים שערכה בשבועות מספר (מכירה מלאה עד הכרטיס האחרון) ועד הקונצרט האחרון. זני טורל היא יהודיה מרוסיה שהגרה אחר המהפכה, והגיעה לשיא התהילה כזמרת באמריקה. ביחוד באופירה, "מטרופוליטן". לפני חמישים ביקרה בארץ מורה דגולה לזמ' רה, הגברת אנא אל-טור, שערכה כאן קורסים למורים, וכן הופיעה עצמה ב"רסיטלים לדוגמא". אכן, זני טורל היא אחת התלמידות המצוינות של הא-לטור וכאות הוקרה למורתה בחרה לה הזמרת הגדולה את שמה "טור-אל" שאינו אלא סידור הפוך של שם מורתה.